



**Iva Horvat,
Mag. farm.**



Spomini. Na gimnazijska leta. Vsi jih imamo, naj so lepi ali žalostni; moji so zagotovo tisti prvi. Ob razmišljanju o dogodkih in ljudeh, ki sem jih imela in jih imam še danes zelo rada. Ne le v spominih, ampak zmerom, ko se srečamo. Val nostalgije in občutkov, ko znova začutim tisto veselje, sproščenost, brezskrbnost in čas svobode. Povezanost. S sošolci, razrednikom ali profesorjem, ki je poučeval v našem oddelku. Na prav vsakega izmed njih me veže kakšen dogodek ali le lep spomin, ki za vedno ostaja živ in tako resničen, vsakič ko ga, pa četudi le v mislih, znova obudim. Nešteto njih, mnogo preveč za eno kratko zgodbo.

Ob snidenju s sošolci nikoli nimam občutka, da je od takrat minilo že toliko let. Da smo starejši, drugačni in odrasli. Nič več mladostniki, a kljub temu vedno, ko smo skupaj, mladostniško razpoloženi in povezani. S smehom se vedno znova vračamo k dogodkom, kot da od takrat ni minilo že kar nekaj let. Morda tudi zato, ker me z nekaterimi vežejo še spomini iz mojih zgodnjih in današnjih dvajsetih, pa vendar. Gimnazija Murska Sobota je bila razlog, da smo se našli, povezali in vsak s svojo energijo ustvarili čudovit spomin, ki ne glede na vse ostaja samo naš. Zavedno in za vedno.

Gimnazijski čas je obdobje, ko se »mladi odrasli« najde v okolju, ko (se trudi) postaja(ti) neodvisen in se še bolj oblikuje njegova osebnost. Je okolje, v katerem se razvijamo, rastemo in spoznavamo nove dele svoje zavesti, dojemanja in sebe. Okolje, v katerem se spoprijemamo z izzivi, problemi, ovirami in dosežki.

Gimnazija mladega odraslega tako na neki način oblikuje. Mu da ali utrdi osebnost in značaj. Gre za obdobje, ko se vsak posameznik spreminja, oblikuje svoja stališča in začenja postajati neodvisen v razmišljanju ali se vsaj trudi v to smer. Okolje in profesorji nas učijo novih znanj. Strokovnih in tistih za življenje. In ta zadnja so po mojem mnenju pomembnejša.

Ko se človek iz takšnih ali drugačnih motivov znova vrne v srednješolsko obdobje oziroma v okolje, kjer je preživel srednješolska leta, šele spozna vse to. Ko po desetih letih v prostorsko sicer malce predrugačenem prostoru podoživiš občutek. Tistega, ki izriše nasmešek na obraz, izzove prijetna čustva in izpopolni še cel dan ali teden. Občutek, ko pokličeš nekdanjo sošolko in jo vprašaš, če se tudi ona spomni vsega tega, vse dojema podobno. In ti le odgovori z vprašanjem: »Se ti zdi pošteno do 4. c, da bi vse to kar pozabila?«

Ne bom in nočem. Ne jaz, niti ona, oni, mi vsi. V četrtem letniku smo gimnazijo zapuščali bogatejši. Bogatejši za številna nova prijateljstva, izkušnje, mnoga znanja. Bogatejši za mnogo lepih spominov in nepozabnih doživetij. Na Gimnazijo Murska Sobota.

Iva Horvat, mag. farm.